

ENSKILDA HÖGSKOLAN STOCKHOLM

Kandidatprogrammet i mänskliga rättigheter

EXAMENSARBETE

VT 2024

**Enskilda Högskolan
Stockholm**

FN:s roll i Palestina: En analys av självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Oslo-avtalet

Författare: Aya Abdulkareem

Enskilda Högskolan Stockholm

Sammanfattning

Denna uppsats undersöker FN:s roll och antagna resolutioners påverkan på det palestinska folkets rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Oslo-avtalen 1993. Genom att granska FN:s deltagande i fredsprocessen och dess politiska ställningstaganden i regionen, syftar studien till att ge insikter om FN:s förmåga att påverka självbestämmandet för det palestinska folket. Studien använde kvalitativ textanalys och realistisk teori för att utvärdera FN:s agerande och resolutioners effektivitet. Resultaten visade att trots FN:s resolutioner och engagemang har implementeringen av palestiniernas rätt till självbestämmande varit bristfällig och ineffektiv. Bristen på en effektiv mekanism inom FN för att genomdriva resolutioner och säkerställa efterlevnad av internationell lag har begränsat organisationens förmåga att lösa konflikten och skydda de drabbade. Genom att tillämpa realistisk teori visar studien att stater prioriterar sin överlevnad över moraliska principer och att FN strävar efter fred genom förhandlingar och konfliktlösning för att säkra ordning och säkerhet.

Abstract

This paper examines the role of the UN and the impact of adopted resolutions on the Palestinian people's right to self-determination in Gaza and the West Bank following the Oslo Accords of 1993. By examining the UN's participation in the peace process and its policy stances in the region, the study aims to provide insights about the UN's ability to influence the self-determination of the Palestinian people. The study used qualitative text analysis and realist theory to evaluate the effectiveness of UN actions and resolutions. The results showed that despite UN resolutions and commitment, the implementation of the Palestinians' right to self-determination has been inadequate and ineffective. The lack of an effective mechanism within the UN to enforce resolutions and ensure compliance with international law has limited the organization's ability to resolve the conflict and protect those affected. By applying realist theory, the study shows that states prioritize their survival over moral principles and that the UN strives for peace through negotiations and conflict resolution to ensure order and security.

English title

UN's Role in Palestine: An analysis of self-determination in Gaza and the West Bank after the Oslo Accord

Nyckelord

Förenta nationerna; Palestina; Gaza; Västbanken; Rätten till självbestämmande; Realism; Mänskliga rättigheter.

Innehållsförteckning

1. Inledning	5
1.1 Problemformulering	6
1.2 Syfte och frågeställning	7
1.3 Vetenskaplig relevans	8
2. Tidigare forskning	9
2.1 Rätten till självbestämmande	9
2.2 Förenta nationerna (FN)	9
2.3 USA och Palestina	10
2.4 FN och Palestina	10
2.5 Osloavtalet	11
3. Material och metod	12
3.1 Material	12
3.2 Avgränsningar	14
3.3 Etiska överväganden	15
3.4 Urval och bias	16
3.5 Metod	17
4. Teori	18
4.1 Realism	18
5. Undersökning	20
6. Analys	27
7. Slutsatser och diskussion	33
Bibliografi	36

1. Inledning

När första världskriget tog slut och den nya ritningen av Europa kom fram har begreppet rätten till självbestämmande spelat en avgörande roll i en rad historiska och politiska sammanhang. Det har varit en central drivkraft bakom avkoloniseringsrörelser runt om i världen samt strävan efter autonomi för ursprungsbefolkningar. Rätten till självbestämmande för alla folk är en rättighet som är förankrad i FN-stadgan och de två internationella pakten (ICCPR och ICESCR, 1966).

Självbestämmande, som en kollektiv rättighet innehar flera paradoxer eftersom skyddet av en grupp ibland kan leda till att individers rättigheter kränks. Följaktligen är självstyre en förlängning av individuell autonomi, om individer har friheten att följa sina egna vägar till lycka, bör de också ha friheten att välja vilken grupp de vill associera sig med. Frågan om självbestämmande skiljer i kontexten av Gaza och Västbanken än andra situationer. Detta är på grund av den ineffektiva Palestinska myndigheten (PA), flyktingarnas situation och relationen till Israel. Självbestämmandet är avgörande för att förstå och lösa många problem, som tex, israeliska bosättningar, Gränsmuren, bristen på kontroll över östra Jerusalem samt splittringen mellan Gaza och Västbanken.

Osloavtalet (1993), som förhandlades fram mellan Israel och Palestina, markerade en ny fas av hopp och fredssträvanden. Trots dessa ambitioner har frågan om självbestämmande för Gaza och Västbanken förblivit olöst under decennier, med många aktörer, inklusive FN, involverade. Det är viktigt att analysera den internationella interventionens effekt, särskilt ur FN:s perspektiv, på palestiniernas självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Osloavtalet. FN har genom sina resolutioner och åtgärder haft en betydande inverkan på förutsättningarna för palestiniernas självbestämmande. Att förstå denna roll är avgörande för att bedöma hur effektiva internationella insatser har varit i att främja palestiniernas rättigheter och främja fred i regionen. Denna uppsats syftar till att undersöka hur FN:s insatser och antagna resolutioner har påverkat möjligheterna för palestinierna att utöva sin rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Osloavtalet.

1.1 Problemformulering

FN har spelat en central roll genom att anta olika resolutioner för att bestyrka Palestiniernas rätt till självbestämmande. I en publicerad rapport från FN:s särskilda rapportör, Francesca Albanese för mänskliga rättigheter i de ockuperade palestinska områdena framkommer allvarliga bekymmer angående den ökande kränkningar i området. Albanese (2022: 3–4) belyser ett antal bekymmer rörande mänskliga rättigheter på Västbanken, inklusive Östra Jerusalem, samt Gaza sedan ockupationen startade 1967. Hon hävdar att det är många palestinier som står inför dagliga utmaningar på grund av begränsningar på rörelse, politisk och samhälllig press, svårigheter med bostad, status och familjeåterförening, samt förlusten av mark och egendom. De drabbas även av tvångsförflyttningar, olagliga dödsfall, godtyckliga arresteringar och svårigheter att få humanitär hjälp. Rätten till självbestämmande är en grundläggande rättighet för palestinerna och bör inte vara förenad med några villkor, enligt Francesca Albanese. Rapporten visar att lidandet för det palestinska folket kvarstår, vilket gör frågan om FN:s påverkan ännu mer brådskande och relevant (The New arab, 2022). Trots att Hamas har den dominerande makten i Gaza sedan 2006, är det enligt Amnesty (2024) fortfarande Israel som ockuperar Östra Jerusalem och Västbanken. Dessutom, även om Gaza administreras av Hamas, anses det juridiskt vara ockuperat av Israel eftersom Israel kontrollerar dess gränser, luftrum och sjövägar.

FN:s insatser och antagna resolutioner har varit otillräckliga för att lösa kärnfrågorna i konflikten och därmed inte heller kunnat garantera Palestiniernas rätt till självbestämmande. Med bakgrund av denna relevanta insikt i de omständigheterna som Palestinierna befinner sig i, kommer denna studie att fokusera på hur FN har agerat och antagit beslut gällande Palestiniernas rätt till självbestämmande. Denna studie är av avgörande betydelse då den kan belysa och analysera eventuella brister i FN:s agerande och antagna resolutioners tillämpning, gällande Palestiniernas möjligheter att utöva sin rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Oslo-avtalen. Genom att noga undersöka och analysera FN:s agerande och resolutioners påverkan före och efter Oslo-avtalen kan områden där det finns brister i genomförandet uppmärksammas. Detta kan leda till en djupare förståelse av de utmaningar och behov av förbättringar som finns för att säkerställa att Palestiniernas rätt till självbestämmande respekteras fullt ut enligt internationell rätt.

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att undersöka och analysera hur FN:s agerande och antagna resolutioner har påverkat möjligheterna för palestinierna att utöva sin rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Oslo-avtalen. Genom att utforska FN:s roll i fredsprocessen och dess politiska beslut i regionen ämnar studien att ge insikter om hur internationella institutioner som FN kan påverka och forma förutsättningarna för självbestämmande för det palestinska folket. Forskningsfrågan till studien lyder:

- Hur har FN:s agerande och antagna resolutioner påverkat möjligheterna för Palestinierna att utöva sin rätt till självbestämmelse i Gaza och Västbanken efter Oslo-avtalet.

1.3 Vetenskaplig relevans

Sambandet mellan denna avhandling och studiet av mänskliga rättigheter grundar sig på flera aspekter. För det första är självbestämmande en fundamental rättighet som erkänns i två centrala internationella människorättskonventioner: den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (1966) samt den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter (1966). Dessutom utgör självbestämmandet en central del av diskussionen om grupprättigheter inom ramen för mänskliga rättigheter. För det andra utmanar erkännandet av självbestämmanderätten för folk en viktig aspekt inom internationella mänskliga rättigheter: självbestämmandet primärt är en rättighet som tillkommer kollektivt till ett "folk", vilket definieras som en grupp av människor som delar en gemensam historia, kultur, språk eller territorium. För det tredje är detta ämne nära kopplat till rättvisa, vilket kan relateras till grundläggande principer inom mänskliga rättigheter såsom självbestämmande. Rättvisa fungerar som ett medel för att adressera tidigare orättvisor, vilka ofta är nära förknippade med mänskliga rättigheter - till exempel är tvångsförflyttning en kränkning av rörelsefriheten (ICCPR, artikel 12) och folkmord är en överträdelse av rätten till liv. Det av avgörande betydelse att förstå Palestiniernas rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken från ett perspektiv av mänskliga rättigheter.

2. Tidigare forskning

Att förstå tidigare forskning om Palestina-Israel-konflikten och FN:s agerande är viktigt för att utveckla ett forskningsprojekt. Tidigare forskning har lyft fram flera centrala teman som är relevanta för denna forskning. I mitt sökande av tidigare forskning relaterad till Palestiniernas självbestämmande och FN:s agerande har jag identifierat flera viktiga studier. Dessa studier erbjuder djupgående insikter och analyser som är avgörande för att kontextualisera och förstå hur FN:s insatser har påverkat Palestinas rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken. De kommer vara studier som behandlar områden som är relevanta för studieämnet och inte nödvändigtvis tidigare forskning som behandlar ämnet direkt. Nedan presenterar jag vad varje studie har forskat om och varför de är relevanta för min forskning.

2.1 Rätten till självbestämmande

En forskningsartikel av John A. Collins, ”*Self-Determination in International Law: The Palestinians*” (1980), är viktig för denna undersökning då den behandlar begreppet ”*Rätten till Självbestämmande*”. Artikeln ger en teoretisk grund för att förstå och diskutera relevanta frågor och utvärdera avtal som Osloavtalet utifrån principen om självbestämmande

Enligt Collins är självbestämmande en kollektiv rättighet för en grupp med liknande egenskaper att bestämma sin egen form av styre och utveckla sin ekonomiska, sociala och kulturella status. Detta skiftar fokus från nationalistisk suveränitet till folkets rätt. Efter andra världskriget och FN:s etablering blev självbestämmande en central fråga inom internationell lag. FN-stadgan betonar att diplomatiska relationer bör grunda sig på lika rättigheter och folkens rätt till självbestämmande, vilket erkänns som en central princip inom internationell lag. Dock finns det en debatt om principen om självbestämmande automatiskt innebär en rättighet för ett specifikt folk. Enligt Collins har självbestämmande utvecklats till en juridisk rättighet erkänd internationellt (Collins, 1980: 137, 141-143).

2.2 Förenta nationerna (FN)

Eftersom denna studie inkluderar FN är det relevant att förstå dess arbete och betydelse. I Sven Bernhard Gareis' studie ”*The United Nations*” (2012: 275) framgår att FN, grundat 1945, är en central aktör inom multilateral politik med syfte att upprätthålla internationell fred och säkerhet. FN:s aktiviteter sträcker sig från att hantera klimatförändringar och fattigdom till att främja mänskliga rättigheter, vilket alla bidrar till dess primära mål att främja fred och säkerhet

i världen. Organisationen fungerar som en plattform för samarbete och koordinering, vilket gör den till en viktig kanal för att adressera globala utmaningar.

FN:s huvudsyfte är att bevara internationell fred och säkerhet, vilket är centralt för organisationens existens. För att uppnå detta vidtar FN kollektiva och effektiva åtgärder för att förebygga och hantera hot mot freden samt aggressioner. Dessutom främjar FN vänskapliga relationer mellan nationer baserat på principen om lika rättigheter och självbestämmande för folk. FN strävar också efter internationellt samarbete för att lösa ekonomiska, sociala, kulturella och humanitära problem, och att främja mänskliga rättigheter och grundläggande friheter för alla. Gareis betonar att FN fungerar som ett centrum för att samordna internationella insatser för att uppnå dessa gemensamma mål, vilket bidrar till att skapa en mer fredlig och hållbar värld (Gareis, 2012: 18).

2.3 USA och Palestina

I boken "*Between Diplomacy and Non-Diplomacy*" (2023: 113-114) skriver Khaled Elgindy kapitlet "*Palestine and USA*" och hävdar att USA har spelat en central roll i palestinsk diplomati och fortsätter att göra så än idag. Författaren diskuterar att sedan PLO grundades 1964 har palestinsk diplomati gentemot USA genomgått två stora förändringar. Den första kom efter 1973 års arab-israeliska krig, vilket gjorde USA till den ledande makten i fredsprocessen. Då försökte PLO att vinna USA:s stöd för att kunna delta i fredsprocessen, som palestinska ledare ansåg vara nyckeln till att påverka Israel och därigenom uppnå palestinsk självständighet. Den andra förändringen inträffade när PLO faktiskt fick en plats i fredsprocessen efter Oslo-avtalen 1993. Då blev inte bara USA huvudförmedlaren utan även den viktigaste förmånggivaren för palestinerna. I många fall tenderar USA:s inflytande över FN, och ibland dess kontroll över organisationen, att manifesteras genom att påtvinga en viss ståndpunkt eller att avvisa en annan. Detta uppnås genom att utöva påtryckningar på ett eller flera länder för att rösta på ett specifikt sätt i Generalförsamlingen, Säkerhetsrådet eller andra FN-organ.

2.4 FN och Palestina

En relevant studie för denna uppsats är Phyllis Bennis' "*The United Nations and Palestine: Partition and its aftermath*" (1997: 47-48), som undersöker FN:s roll i Mellanöstern och dess påverkan på Palestina. År 1947 valdes FN av USA, Sovjetunionen, Storbritannien och deras allierade för att genomföra delningen av Palestina via Generalförsamlingens resolution 181.

Denna resolution gav internationell legitimitet åt den nybildade staten Israel, men en palestinsk stat och ett internationellt skyddat Jerusalem realiserades aldrig. FN:s makt var begränsad och beroende av de stora makternas beslut, särskilt USA:s, som hade en dominerande roll i att forma efterkrigstidens fredsordning. Washington använde ofta påtryckningar för att få sin vilja igenom inom FN och höll ibland FN borta från diplomatiska processer där USA ville behålla kontrollen. Detta gällde särskilt Mellanöstern och Palestina. Trots många resolutioner som antagits under åren, och flera som blockerades i säkerhetsrådet, har USA effektivt begränsat FN:s inflytande över beslutsfattandet i regionen.

2.5 Osloavtalet

I detta avsnitt inkluderas en studie om Osloavtalet för att belysa dess betydelse, särskilt för perioden efter avtalet. Geoffrey R. Watson diskuterar detta i "*The Oslo Accords: International Law and the Israeli-Palestinian Peace Agreements*" (2000: 41-42). Han noterar att Förklaringen om principer, även känd som 'Oslo I', inleds med ömsesidigt erkännande av parternas legitima politiska rättigheter. Avtalet strävar efter en rättvis och varaktig fred genom gradvis maktöverföring till palestinierna på Västbanken och Gazaremsan. Det inkluderar fyra faser med bland annat tillbakadragande av Israel från vissa områden och förhandlingar om permanent status-arrangemang för svåra frågor som Jerusalem och flyktingar. Osloavtalet, genom sina faser och mål, etablerar en ram för att hantera konflikten mellan Israel och Palestina på ett diplomatiskt sätt. Genom att grunda sig på principer om ömsesidigt erkännande och gradvis maktöverföring, strävar avtalet efter att bygga tillit och främja fredlig samexistens. Det är denna process, som diskuteras ingående av Watson, som utgör en viktig del av palestiniernas strävan efter självbestämmande och fred.

Den befintliga forskningen inom detta ämne kommer att utgöra en grund för mitt forskningsprojekt, men den kommer inte att vara huvudfokus för mina resultat. Istället kommer jag att lägga tonvikt på mina egna insikter och resultaten från min egen undersökning i resultatdelen. Genom att bygga på tidigare forskning strävar jag efter att skapa nya insikter och bidra med nytt perspektiv.

3. Material och metod

3.1 Material

I denna forskningsstudie har processen för informationsinhämtning varit omfattande och bygger på en systematisk användning av både primära och sekundära källor. Centrala och betydelsefulla material som kommer att utgöra basen för min undersökning inkluderar resolutioner, dokument och rapporter från Förenta nationerna. Det är relevant att belysa att denna studie kommer att fokusera på Palestinier i Gaza och i Västbanken och den kommer inte att diskutera och analysera andra aktörer som har påverkats.

En av de mest avgörande resolutionerna är Resolution 3236 (XXIX) från 1974, som starkt framhäver palestiniernas rätt till självbestämmande och specifikt deras befogenhet att etablera en oberoende och suverän stat. Ytterligare resolution som kommer inkluderas är Resolution 242 (1967) som uppmanar parterna att arbeta mot fred och att sluta våldet samt erkänna varandras suveränitet och territoriella integritet. Dessa två resolutioner kompletterar varandra genom att de utgör tillsammans en ram där både territoriella och nationella frågor adresseras, vilket är avgörande för en helhetslösning i konflikten. Osloavtalet från 1993 är en av de viktigaste källorna i denna forskning eftersom syftet är att forska efter Osloavtalet vilket gör det relevant att belysa avtalets innehåll.

Det kommer även förekomma användning av olika böcker och artiklar som belyser FN och Palestiniernas rätt till självbestämmande. En nyckeltext i detta sammanhang är "*The Question of Palestine and the United Nations*" (2008), författad av Förenta nationerna själva. Denna bok kommer att spela en avgörande roll genom att erbjuda en djuplodande insikt i FN:s egna perspektiv på dess roll och påverkan under Palestina-Israel-konflikten. Genom att utforska organisationens interna resonemang och beslut får jag en inblick i dess strategier och handlingsmönster.

Studien "*Palestinian Self-Determination: Land, People, and Practicality*" (BADIL Working Paper No. 28) är avgörande för min forskning. Den belyser tre huvudområden: 1) att palestiniernas rätt till självbestämmande omfattar alla, oavsett geografisk plats, 2) vikten av att territoriet för självbestämmande inkluderar hela det historiska Palestina, och 3) nödvändigheten av att uppfylla rätten till återvändande och avkolonisering för att verkställa palestiniernas självbestämmande fullständigt. Källan är BADIL Resource Center for

Palestinian Residency and Refugee Rights, en oberoende ideell organisation, gör det denna studie en oundgänglig resurs för min forskning tack vare dess insiktsfulla och djupa förståelse för ämnet.

En annan relevant rapport är "*United Nations Competence in the West Bank and Gaza Strip*" skriven av Mahnoush H.Arsanjani som var publicerad år 2008 och denna artikel utforskar tanken att Västbanken och Gazaremsan är icke-självstyrande områden och undersöker på vilka sätt Förenta nationerna skulle kunna återta sitt ansvar för territorierna. Denna litteratur erbjuder en betydelsefull inblick i frågan om Västbanken och Gaza som icke-självstyrande områden samt som att den ger den värdefulla information om FN. Genom att integrera Arsanjanis analyser kan min forskning fördjupa förståelsen för dynamiken kring självbestämmande och internationell intervention i Palestina.

Sista litteraturen är "*Dynamics of Self-determination in Palestine: Protection of Peoples as a human right*" skriven av Paul J.i.m De Waart (1994) diskuterar frågor som rör självbestämmande i Palestina och skyddet av folk som en mänsklig rättighet. Genom att undersöka historiska och juridiska aspekter av självbestämmande i Palestina, diskuterar De Waart hur denna princip kan tillämpas för att skydda palestiniernas rättigheter och säkerställa deras självständighet. Texten utforskar även den internationella rättens roll och relevans för frågor som rör palestiniernas rätt till självbestämmande. Denna litteratur belyser hur FN:s agerande och resolutioner har påverkat palestiniernas möjligheter att utöva sin rätt till självbestämmande efter Oslo-avtalen. Genom att integrera denna forskning i mitt arbete kommer jag att få en komplett bild av de politiska, juridiska och historiska faktorer som format situationen för palestinierna i Gaza och Västbanken.

3.2 Avgränsningar

Studien är inriktad på den period som följde efter bildandet av Osloavtalet år 1993 och sträcker sig framåt i tiden, med speciellt fokus på Palestinafrågan och dess koppling till självbestämmande i områdena Gaza och Västbanken. Genom att analysera FN-resolutioner som har haft en avgörande betydelse för det palestinska folket över tid, syftar studien till att ge en djupgående förståelse för hur deras rätt till självbestämmande förhandlats och påverkats av FN. Särskild uppmärksamhet riktas mot de specifika kränkningarna av rätten till självbestämmande som det palestinska folket har lidit av, vilket inkluderar konsekvenserna av ockupation, territoriella begränsningar och andra faktorer som har påverkat deras möjligheter att forma sin framtid. Utöver detta kommer studien att utforska hur internationella aktörer, med utgångspunkt från teorin om realism, har reagerat och engagerat sig.

Inom ramen för denna omfattande undersökning kommer diskussionen om framtida möjliga lösningar och scenarier att hållas inom tydligt avgränsade gränser för att möjliggöra en koncentrerad analys av historiska och aktuella aspekter. Eventuella framtida politiska utvecklingar och potentiella scenarier kommer endast att behandlas i den utsträckning de kan förankras i historiska och nuvarande händelser, vilket syftar till att ge en stabil grund för analysen. Genom dessa avgränsningar strävar studien efter att erbjuda en välgrundad och omfattande analys av de specifika aspekter som är mest relevanta för den mänskliga rättighetsproblematiken inom Palestinafrågan. Med fokus på Förenta Nationernas roll är målet att bidra till en nyanserad och fördjupad förståelse av de dynamiker och utmaningar som har präglat palestiniernas rätt till självbestämmande. Denna forskning är inriktad på palestinierna, Gaza och Västbanken, med Förenta nationerna som en central aktör. Trots att andra internationella aktörer kan nämnas, är syftet inte att analysera Israels påverkan på konflikten. Därför är urvalet av litteratur inriktat på källor som behandlar Palestina.

3.3 Etiska överväganden

Denna undersökning ägnar sig åt att analysera FN:s påverkan på Palestiniernas rätt till självbestämmande och sätter därmed vikt på etiska överväganden. Enligt Vetenskapsrådets rapport om "*God forskningssed*" (2017) inkluderar de centrala aspekter respekt för mångfald och känslighet för konfliktens kulturella och historiska aspekter. Detta utgör grunden för att undvika snedvridning och respektera de mångfacetterade perspektiv som präglar konflikten. En central etisk princip är transparens i forskningsmetodiken. Genom tydlig och öppen kommunikation om insamlingsmetoder, analysprocesser och källurval strävar studien efter att bibehålla hög trovärdighet och öppenhet. Studien kommer att eftersträva rättvis representation och undvika partiskhet, även om studien kommer att fokusera på vissa ämnesområden. Objektivitet i tolkningen av FN:s agerande och resolutioner är avgörande för att undvika snedvridning och upprätthålla forskningens trovärdighet. En grundlig källkritik kommer att genomföras för att säkerställa att använda källor är tillförlitliga och opartiska. Detta är nödvändigt för att undvika för att presentera en balanserad bild av FN:s påverkan på konflikten. Ansvarsfull hantering av forskningsresultat och medvetenhet om konsekvenserna av undersökningen är centrala för att säkerställa respektfull och etiskt hållbar forskning. Genom att navigera dessa etiska överväganden strävar undersökningen inte bara efter att besvara frågeställningarna utan även efter att erbjuda insikter som grundar sig i medvetenhet om konfliktens känslighet (Vetenskapsrådet, 2017:38-49).

3.4 Urval och bias

För att genomföra en noggrann och riktad forskning om Gaza och Västbanken, Förenta nationerna och palestiniernas rätt till självbestämmande, använde jag en metodisk strategi för urval och identifiering av relevanta källor. I min sökning framgick det att användningen av engelskspråkiga källor var nödvändig av två skäl. För det första på grund av bristen på tillförlitliga och välskrivna svenska källor och för det andra för att säkerställa en omfattande täckning av ämnet.

För att börja definierade jag nyckelord och centrala termer såsom "*Palestine*", "*UN-resolutions*", "*Palestine Self-determination*" och "*Oslo Accord*". Dessa nyckelord utgjorde grunden för min sökstrategi. Jag inledde min sökning genom att använda Google Scholar, vilket möjliggjorde filtrering av resultat för vetenskapliga artiklar och akademiska publikationer. Genom att granska abstracts kunde jag identifiera relevanta källor och få en översikt av ämnet. För att säkerställa åtkomst till officiella och auktoritativa dokument vände jag mig till FN:s officiella webbplats. Där navigerade jag genom resolutioner och dokument som var direkt relaterade till Palestiniernas självbestämmande, vilket gav mig tillgång till primära källor och internationella ståndpunkter. Med avsikt att bredda min sökning och inkludera olika perspektiv, använde jag även andra akademiska databaser som JSTOR, ProQuest. Detta säkerställde en mångfald av publikationer, inklusive äldre och mer etablerade verk.

Det är viktigt att diskutera hur urval och bias kan påverka analysen och resultaten av forskningen för att säkerställa validiteten och tillförlitligheten i analysen. Urvalet av källor har en betydande inverkan på analysens objektivitet, och en ensidig urvalsprocess kan förvränga ämnet. Därför är det viktigt att sträva efter en bredd av källor och perspektiv för att säkerställa en mer mångfacetterad förståelse. Likaså kan bias, inklusive fördomar och partiskhet, påverka analysen och tolkningen av resultaten. Brister i medvetenheten om egna fördomar eller valet av källor med dolda agendor kan leda till snedvridenhet i analysen. För att undvika detta är det avgörande att vara kritisk mot de källor som används och sträva efter objektivitet i tolkningen av informationen.

3.5 Metod

För att uppnå mitt uppsatssyfte har jag valt att använda kvalitativ textanalys som forskningsmetod. Genom denna metod strävar jag efter att fördjupa förståelsen av hur FN:s agerande och resolutioner har påverkat palestiniernas rätt till självbestämmande.

Att utföra en analys av texter med hjälp av en metod som innebär en ingående läsning, identifierande av centrala innehåll och djupgående tolkning av dess innebörd är av betydelse. Denna metod inbegriper att välja ut relevanta källor som diskuterar FN:s resolutioner och dess påverkan på palestiniernas självbestämmande i Gaza och Västbanken. Först genom en översiktlig genomläsning och därefter en mer ingående studie av textens delar, såsom avsnitt och formuleringar, samt textens helhet och dess sammanhang. I avsnittet ”urval” kommer jag att ge en detaljerad förklaring av metoden som antogs i denna studie. Två anledningar som stödjer användningen av denna metod i denna forskning är dess uppmärksammande av att vissa delar av texten kan vara mer betydelsefulla än andra och dess förmåga att genom analytiska verktyg utläsa underliggande budskap och motiv från texten (Esaiasson et al., 2017: 211).

Genom en systematisk granskning och tolkning av språkbruk, kontext och implicita budskap i de studerade texterna siktar jag på att skapa en omfattande förståelse av de olika källorna. Syftet med min studie är att undersöka hur FN:s agerande och resolutioner har påverkat möjligheterna för palestinierna att utöva sin rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Osloavtalen. Genom att använda metoden för kvalitativ textanalys ämnar jag att granska och analysera relevanta källor för att uppnå en djupare förståelse för deras relation till min forskningsfråga och syfte. Med metoden kommer jag att kunna belysa hur FN:s åtgärder och resolutioner har implementerats och påverkat förhållandena för palestinierna i regionen. Det är viktigt att vara medveten om att denna metod kan vara utmanande eftersom tolkningsprocessen kan påverka ens uppfattningar. Forskares nuvarande normer, värderingar och det politiska klimatet kan omedvetet påverka deras tolkning av texten. Dessutom kan forskarnas egna erfarenheter och förståelse av den kontext där texten producerades påverka tolkningen (Gustavsson & Svanström, 2018: 71). Denna metod kräver en noggrann läsning, vilket ibland kan vara orimligt för att granska all relevant text. Detta medför en risk att viss information förbises eller att ogrundade slutsatser dras. Den personliga subjektiviteten och tolkningsramarna kan därför påverka uppfattningen av texten och därigenom resultaten (Esaiasson et al., 2017: 227-228).

4. Teori

I det följande avsnittet kommer det förekomma en genomgång av teorin Realism som kommer att användas för att genomföra en analys av resultatet av denna forskning.

Inom realismen finns ett antal tänkare som har bidragit till utvecklingen av detta synsätt. Bland dessa inkluderas namn som Niccolò Machiavelli, Thomas Hobbes och Hans J. Morgenthau. Dessa har påverkat realismen genom att införa nya perspektiv på varför och hur stater agerar på den internationella arenan. Det finns tre centrala begrepp som kan särskiljas då de sammanfattar realismens essens väl; Kollektivism, Egoism och Maktcentrism (Wohlforth, 2017:36).

Kollektivism betonar behovet av att människor tillhör olika grupper för sin överlevnad, där staten är den främsta gruppen. Egoism förespråkar att människor i grunden är själviska och prioriterar sina egna intressen framför gemensamma. Det leder oss vidare till maktcentrism, där makten är det centrala begreppet inom politiken. Följaktligen blir förhållandet mellan social och materiell makt en av de mest betydelsefulla aspekterna inom politiken (Wohlforth, 2017: 36; Hall, 2012:36-39).

4.1 Realism

Det kommer förekomma inriktning på begreppet nationella intressen som kommer att användas för att analysera FN:s roll och dess agerande inom dessa områden. När man försöker definiera nationella intressen med hänsyn till FN måste man omformulera det till gemensamma FN-intressen. Anledningen är att FN utgörs av medlemsstater och därmed representeras olika nationella intressen inom organisationen. När FN agerar som en enhet grundas detta på FN-intressen som uttrycks i dess policyer och liknande dokument. Av den anledningen kommer termen att refereras till som gemensamma FN-intressen eftersom fokus ligger på FN:s handlingar som en samlad enhet.

Den teoretiska förståelsen av intressen sträcker sig långt. Machiavelli framhäver vikten av att ledarens intressen grundar sig på tidigare erfarenheter, särskilt med en inriktning på makt och krigföring, vilket är avgörande för att navigera genom olika konfliktsituationer framgångsrikt (Machiavelli, 2012: 110–111, 27–28). Morgenthau tar upp intressen ur ett maktperspektiv och hävdar att makt utgör kärnan för intressen, särskilt inom den internationella politiken. En rationell användning av makt syftar till att minimera risken för krig och strävar istället efter

politiskt välstånd (Morgenthau, 1978: 5–12). Dessa synsätt ger en djupare förståelse för hur aktörer agerar och interagerar på den internationella arenan. En ledare följer sina intressen genom att agera förnuftigt med makt som det viktigaste målet. Trots detta är överlevnad också viktig på grund av den oroliga internationella scenen. Hobbes säger att aktörer lätt kan dras in i stora krig på grund av rädsla för döden. Därför försöker aktörer att skapa allianser med likasinnade för att behålla makt, uppfylla sina intressen och säkra sin egen överlevnad. (Hobbes, 1651: 510).

Genom att se intressen som kärnan i realismen får vi en klar förståelse för att alla handlingar har sina rötter i individuella motiv. När vi tillämpar detta på FN får vi en djupare analys baserad på organisationens strategier, policyer och rapporter. FN:s globala ansvar och handlingar är avgörande för att förstå dess gemensamma drivkrafter. Inspirerad av Hobbes filosofi ger idén om Naturens Tillstånd en annan dimension, där varje aktör strävar efter egen överlevnad och att maximera sin makt. Detta skapar en atmosfär av potentiellt våld och konflikt, vilket ytterligare komplicerar den internationella dynamiken och genererar olika globala utmaningar (Hobbes, 1651: 128). Machiavelli (1515: 16–17) diskuterar vidare inom realismens ram att moraliska överväganden inte betonas, utan snarare ett pragmatiskt tillvägagångssätt. Denna synpunkt, förmedlad av Machiavelli, betonar hur moraliska överväganden kan hindra en ledare från att nå framgång.

Användningen av realismen som teoretisk ram är vägledande för att förstå staters beteenden i internationella relationer. Det blir särskilt relevant när man analyserar FN:s roll, en organisation bestående av många stater, och hur staternas själviska agerande kan påverka deras samarbete inom FN. Realismen kan förklara varför vissa stater kan begränsa FN:s åtgärder, antingen för att de ser FN som ett hot mot deras suveränitet eller nationella intressen, eller för att samarbeta med FN inte är i linje med deras egna intressen. Det realistiska perspektivet underlättar analysen av hinder och möjliggör utforskningen av hur maktbalansen mellan olika aktörer kan påverka FN:s arbete. I min studie, som fokuserar på FN:s påverkan på Palestiniernas rätt till självbestämmande, kan realismen vara användbar för att förstå samband och konsekvenser av FN:s engagemang i konflikten. Sammanfattningsvis är realismen oundgänglig för att förstå och förklara FN:s roll som en säkerhetsaktör i konflikten.

5. Undersökning

I följande avsnitt kommer det ske en presentation av resultatet från studien och svar på frågeställningen ”Hur har FN:s agerande och antagna resolutioner påverkat möjligheterna för Palestinierna att utöva sin rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Osloavtalet.”. Resultatet kommer därmed ha sin förankring i tidigare material genom användning av materialen som presenterades i föregående avsnitt. Det kommer även förekomma diskussion kring ämnen som presenterade i avsnittet tidigare forskning.

Oslo-avtalet, undertecknat mellan den israeliska regeringen och PLO (Palestine Libération Organization), markerade en historisk milstolpe i ansträngningarna att uppnå fred och självbestämmande för det palestinska folket. I denna överenskommelse erkändes behovet av att avsluta årtionden av konfrontation och konflikt, och parterna enades om att sträva efter att leva i fredlig samexistens och ömsesidig värdighet och säkerhet. Avtalet, som består av flera artiklar, fastställer grundläggande principer och målsättningar för de israelisk-palestinska förhandlingarna inom ramen för den pågående fredsprocessen.

I sin första artikel (UN, 1993: 4) betonar avtalet målet med förhandlingarna, vilket inkluderar etablerandet av en Palestinsk Interimistisk Självbestämmande för det palestinska folket på Västbanken och Gaza, som en övergångsperiod för högst fem år, med sikte på en permanent lösning baserad på FN-resolutionerna 242. Denna interimistiska period, som fastställs i artikel II, utgöra en del av en omfattande fredsprocess och leda till genomförandet av de permanenta statusförhandlingarna. Fast än detta fasthålls i första delen av Osloavtalet kvarstår territorierna indelade i tre områden. Det första området, kallat Område A, omfattar större delen av Gaza och en del av Västbanken. Här har Palestinska myndigheten (PA) full kontroll över civila och säkerhetsfrågor, men Israel har ökat sina rörelsekontroller i området. Det andra området, Område B, täcker nästan en fjärdedel av Västbanken och består huvudsakligen av byar och lantliga områden.

Samarbetet mellan israeler och palestinier gäller säkerhet, medan Palestinska myndigheten hanterar civila frågor och Israel kontrollerar rörelsen av människor och varor. Det tredje området, Område C, utgör resten av marken och består främst av betesmarker. Israel har full kontroll över detta område, men Palestinska myndigheten erbjuder viss service till de palestinier som bor där. Området är även hem för de flesta israeliska bosättarna, vilket enligt internationell lag betraktas som olagligt (ICRC, 1949: 18). Palestinska myndigheten (PA) har

visst inflytande och kontroll över vissa områden, särskilt inom Område A och delvis inom Område B enligt Osloavtalet. Inom dessa områden har de ansvar för civila och säkerhetsfrågor, även om Israels närvaro och rörelsekontroller fortsätter att påverka situationen. Dock är det viktigt att notera att dessa avtal och indelningar har förändrats över tid. (Council on Foreign Relations, 2024).

I processen av Oslo-avtalen, spelade Förenta nationerna en betydande roll i processen genom att bistå som medlare och underlätta förhandlingarna mellan Israel och PLO men detta var inte det första försöket till att komma ett steg närmre fred utan innan det förekom flera resolutioner för att säkerställa Palestiniernas självbestämmande i Gaza och Västbanken. Ett av detta var resolution 242 från 1967. Denna resolution som uppmanade Israel att dra tillbaka sina styrkor från ockuperade områden, visade sig vara otillräcklig för att effektivt hantera Palestinafrågan. Politisk instabilitet och social oro i området har gett supermakterna möjlighet att utnyttja situationen för sina egna intressen, vilket har minskat FN:s påverkan. Trots upprepade möten och resolutioner har FN haft svårigheter att framgångsrikt medla och avsluta fientligheter i regionen. Den begränsade förmågan att agera neutralt och oberoende har varit en betydande utmaning. Strukturer som FN:s säkerhetsråd och generalsekreteraren har stött på hinder och brist på handlingskraft. Dessutom har avsaknaden av ett tydligt internationellt administrativt organ varit en svaghet i processen. Detta har påverkat FN:s möjlighet att effektivt adressera och lösa konflikten på ett effektivt sätt.

Ytterligare en viktig resolution som antogs var resolution 3236 (1974) och denna spelade en väsentlig roll genom att återigen bekräfta de palestinska folkens oåterkalleliga rättigheter, inklusive rätten till självbestämmande utan extern inblandning, rätten till nationell självständighet och suveränitet samt rätten att återvända till sina hem och egendom. Dessa rättigheter har sedan dess fortsatt att bekräftas årligen, och resolutionens historiska sammanhang och fortsatta relevans belyser det internationella samfundets långvariga engagemang för att upprätthålla de palestinska folkens rättigheter. Men trots generalförsamlingens ständiga bekräftelse av dessa rättigheter har det i flera fall visat sig inte tyda på att dessa rättigheter är implementerade. Konflikten har ställt världssamfundet inför en utmaning att balansera Israels rätt till säkerhet med palestiniernas rätt till självbestämmande. FN:s beslut har återspeglat denna svåra balansgång och har ibland orsakat diskussioner när det handlar om dessa två viktiga principer (UN, 2008:66–67).

Enligt Mahnoush H.Arsanjani (2008,1-25) har dessa FN resolutioner bidragit till att etablera en internationell konsensus kring behovet av en fredlig lösning på konflikten, Genom att erkänna palestiniernas rätt till självbestämmande och fördöma Israels ockupation och kolonisation av de ockuperade områdena har FN:s resolutioner skapat en tydlig humanistisk, moralisk och juridisk grund för att adressera palestiniernas rättigheter och intressen. Det innebär att denna internationella konsensus har stärkt palestiniernas position i förhandlingarna och ökat det internationella trycket på Israel att respektera palestiniernas rättigheter och dra tillbaka från ockuperade områden. Ytterligare har FN:s resolutionerna markerat vikten av att följa internationell lag och respektera principerna som hävdas, särskilt principerna om självbestämmande, säkerhet och territoriell integritet för palestinierna i Gaza och Västbanken.

Denna betoning på rättsstatsprincipen har, i teorin, lagt tyngd på viktigheten av att skapa en ram för fredsförhandlingar som är grundade på internationell lag och principer, vilket ökar utsikterna till en hållbar och rättvis fred. Resolution 242 (1967) och 3236 (1974) har bekräftat behovet av en internationellt övervakad process för att säkerställa en fredlig övergång till självbestämmande för palestinierna. Genom att betona FN:s ansvar gentemot icke-självstyrande territorier, inklusive Västbanken och Gazaremsan, har resolutionerna understrukt behovet av internationell inblandning för att övervaka och underlätta övergången till palestiniernas självbestämmande. Denna internationella övervakning är avgörande för att säkerställa att fredsförhandlingarna är rättvisa och att palestiniernas rättigheter respekteras.

Det som FN har lyckats med i detta sammanhang är att främja medvetenheten om palestiniernas rättigheter och behov på den internationella arenan. Genom att regelbundet uppmärksamma frågan om palestiniernas rätt till självbestämmande och fördöma illa behandlingen och undermineringen av palestiniernas rättigheter har FN:s resolutioner bidragit till att hålla frågan levande och öka den internationella kunskapen för palestiniernas sak. Genom att upprepat lyfta fram palestiniernas rättigheter till självbestämmande har FN bidragit till att stärka den globala förståelsen för det palestinska folkets strävan efter ett självständigt och värdigt liv. Dessutom har FN:s tydliga fördömande av övergrepp och kränkningar av palestiniernas rättigheter tjänat som en viktig påminnelse om att skydda mänskliga rättigheter och främja rättvisa och fredliga lösningar på konflikten.

Genom att anta dessa resolutioner har FN tydligt uttryckt sitt åtagande för att främja en fredlig lösning och respektera de rättigheter som tillkommer alla parter i den israelisk-palestinska kon-

flikten. Trots FN:s tydliga ställningstagande och betoning av palestiniernas rätt till självbestämmande har implementeringen av Oslo-avtalen inte fullt ut uppfyllt detta krav. Oslo-avtalen undvek att tydligt adressera frågan om palestiniernas självbestämmande och istället fokuserade på praktiska arrangemang för delat styre och ekonomiska frågor. Denna brist på fullständigt erkännande och genomförande av palestiniernas rätt till självbestämmande har lett till frustration och ökade spänningar i regionen. Den israeliska regeringen har också bidragit till förnekandet av det palestinska folkets rätt till självbestämmande genom sin politik och praxis, inklusive tvångsförflyttningar, bosättningsaktiviteter och en rättslig ram som diskriminerar palestinier (OHCHR, 2021: 1-9).

Efter genomförandet av Oslo-avtalet och flera år efter antagandet av resolutionerna 242 och 3236 valde Förenta nationerna att skicka FN:s högkommissionär, Louise Arbour, till Gaza och Västbanken år 2006 för att få en djupare förståelse för de rådande omständigheterna. Hennes rapport betonade vikten av att respektera både rättigheter och skyldigheter enligt internationell lagstiftning och hon observerade en utbredd känsla av frustration och övergivenhet bland både israeler och palestinier som drabbades av våldet. Högkommissionären pekade särskilt på den allvarliga påverkan som barriären och det omfattande systemet med kontroller, vägspärrar och jordhögar hade på familjeliv, ekonomisk verksamhet och livskvalitet på Västbanken. Hon underströk vikten av att säkerställa ansvarsskyldighet och skyddet av civila och påminde om att mänskliga rättigheter inte kan sättas på paus, även i en konfliktsituation (UN, 2008:66–67).

Denna rapport visar på FN:s insatser för att utvärdera situationen i området och belysa de utmaningar och lidanden som invånarna i Gaza och Västbanken står inför. Trots dessa insatser och uppmärksammande av de pågående problemen har resultaten av FN:s arbete inte alltid varit tillfredsställande. Fortfarande kvarstår de strukturella problemen och den långvariga konflikten, vilket pekar på en viss bristande framgång eller ineffektivitet i FN:s åtgärder för att skapa en varaktig lösning och förbättra situationen för de drabbade. Detta visar på behovet av fortsatta insatser och förbättringar för att uppnå målen om fred, stabilitet och mänskliga rättigheter i regionen. Vidare diskuterar Paul J.i.m De Waart (1994: 39) hur FN:s agerande och förhandlingar har varit avgörande för utvecklingen av tvisten gällande Palestiniernas självbestämmande. Tvisten har sina rötter i Nationernas Förbunds mandatsystem och den internationella lagen, och har utmanat FN:s förmåga att hantera konflikter fredligt. Förhandlingarna har testat både säkerhetsrådets roll som väktare för internationell fred och generalförsamlingens kapacitet att agera enligt internationell lag. Dessa processer har också

lett till missförstånd om FN:s befogenheter och den juridiska statusen för arabstaternas territorium samt det palestinska folkets rätt till självbestämmande.

Demokrati inom FN betonar behovet av konsultation, deltagande och engagemang från både stater och människor i organisationens arbete. För länder med verkligt demokratiska samhällen kan regeringarnas deltagande i FN vara tillräckligt för att säkerställa att organisationens organ spelar en fullständig och rättvis roll och behåller förtroendet från alla nationer och folk. Samtidigt bör FN också finna sätt att skydda förtryckta folk, särskilt med tanke på den aktuella situationen där många människor behandlas orättvist av sina regeringar, vilket överskrider antalet stater. Det pekar på att cirka 100 stater över hela världen ännu inte lever upp till principerna för god förvaltning, vilket visar på en selektiv tillämpning av FN-stadgans principer till nackdel för organisationens öppenhet och verkligt demokratiskt beslutsfattande

Denna diskussion väcker frågor kring huruvida FN:s demokratiska principer kan tillämpas på stater som inte är medlemmar i organisationen och som därför saknar möjlighet att representera sig själva inom FN:s strukturer. För stater som Palestina, som inte är en fullvärdig medlem av FN, är detta en särskilt problematisk fråga. De saknar möjligheten att fullt ut föra sin egen talan och påverka beslutsprocessen inom FN på ett likvärdigt sätt som fullvärdiga medlemmar. Detta ger upphov till en brist på representation och förtroende för FN:s förmåga att ta itu med de verkliga utmaningarna som dessa stater och deras medborgare står inför. Samtidigt undergräver det FN:s påstådda åtagande för att skydda mänskliga rättigheter och främja demokratiska värderingar globalt sett. Det här problemet kastar en skugga över FN:s förmåga att agera som en legitim och effektiv global aktör för fred och rättvisa (De Waart, 1994: 61).

FN:s agerande och antagna resolutioner, såsom resolution 242 och 3236, har varit föremål för både beröm och kritik när det gäller deras påverkan på möjligheterna för palestinerna att utöva sin rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken efter Oslo-avtalen. Å ena sidan har FN:s engagemang och antagna resolutioner utgjort en viktig ram för att adressera den israelisk-palestinska konflikten och för att erkänna palestiniernas rättigheter enligt internationell lag. Resolution 242, som antogs efter Sexdagarskriget 1967, krävde till exempel tillbakadragande av israeliska styrkor från ockuperade områden och fastställde principen om land för fred, vilket var ett viktigt steg mot en fredlig lösning av konflikten. Å andra sidan har FN:s insatser och resolutioner inte alltid uppfyllt förväntningarna eller åstadkommit önskade resultat. Trots att resolution 242 och 3236 tydligt erkänner palestiniernas rätt till självbestämmande har implementeringen av dessa principer varit bristfällig och ineffektiv. Israels motstånd mot FN:s

ingripande har också varit ett hinder för en fredlig lösning av konflikten och för palestiniernas möjligheter att utöva sin rätt till självbestämmande.

Det kan även riktas kritik mot FN:s bristande förmåga att genomdriva sina resolutioner och säkerställa fullständig efterlevnad av internationell lag av alla parter. Trots att FN har antagit resolutioner som tydligt erkänner palestiniernas rättigheter, har det saknats starka mekanismer för att genomdriva dessa resolutioner och tvinga parterna att följa dem. Det historiska handslaget mellan premiärminister Rabin och ordförande Arafat på Vita huset 1993 markerade visserligen en symbolisk förändring av åsikterna och en öppning för FN:s auktoritet. Men trots detta har utmaningarna kvarstått, och många palestinier fortsätter att känna sig fråntagna sin rätt till självbestämmande, särskilt med tanke på den fortsatta israeliska ockupationen och de begränsade framsteg som gjorts mot en varaktig fred och en rättvis lösning på konflikten (De Waart, 1994: 94-97).

Vidare fastställer Osloavtalet (1993:4-5) i artikel III genomförandet av demokratiska val för att låta det palestinska folket styra sig själva. Detta ger en ram för en demokratisk process som ger folket möjlighet att forma sin egen framtid. Artiklarna IV och V tar itu med avgörande frågor kring jurisdiktion, överföring av befogenheter och ansvar samt de komplexa ärendena som ska diskuteras under de permanenta statusförhandlingarna. Dessa inkluderar känsliga frågor som Jerusalem, flyktingars rättigheter, bosättningar och säkerhetsarrangemang, som alla är av avgörande betydelse för att uppnå en varaktig och rättvis fred. Liknande till förra artiklarna, medför Artiklarna VI till X detaljerade praktiska arrangemang för överföring av myndighet, säkerhet och ordning, ekonomiskt samarbete och hantering av tvister och konflikter. Dessa arrangemang är av central betydelse för att säkerställa en smidig övergångsprocess och för att skapa stabilitet och välmående för alla inblandade parter. Genom att fokusera på sådana praktiska aspekter strävar avtalet efter att förankra freden i konkreta åtgärder och samarbete som kan bygga förtroende och främja långsiktig fred och stabilitet i regionen (UN, 1993:5-7).

Osloavtalets avsikter blev konkreta när ett val hölls år 2006. Valet resulterade i en överraskande seger för Hamas, vilket etablerade dem som den dominerande politiska kraften i Gazaremsan. Samtidigt fortsatte Mahmud Abbas att inneha rollen som president, vilket skapade en delad maktstruktur som påverkade den politiska dynamiken i området (Sveriges riksdag, 2021). Denna maktskiftning satte scenen för en situation där Hamas fick ansvar för att styra och förvalta Gaza. Medan deras ideologiska och politiska mål skiljer sig från andra palestinska grupper, har deras styrka i regionen gett dem inflytande över viktiga samhällssektorer. Genom

att utöva kontroll över transport, infrastruktur och sociala frågor blev Hamas en central aktör i att forma det dagliga livet för Gazas invånare. Samtidigt har detta maktskifte också lett till ökad politisk spänning både internt och externt. Inom Gaza har det skapat en delad regeringsstruktur som har föranlett politiska konflikter och konkurrens om makt och resurser. Externt har Hamas' kontroll över Gaza försvårat fredsförhandlingar och försök till internationellt erkännande, särskilt med tanke på den gruppens tidigare våldsamma metoder och deras kritiserade inställning gentemot Israel. Gaza fick en delvis självbestämmande med Hamas, men detta ger upphov till frågan "till vilken kostnad?".

Avslutningsvis, har FN:s resolutioner och insatser spelat en betydande roll i att erkänna palestiniernas rättigheter och skapa en internationell ram för att hantera konflikten. Trots detta har genomförandet av dessa resolutioner mött betydande hinder, främst på grund av politiska motstånd och bristande efterlevnad av internationell lag. Oslo-avtalen markerade en viktig milstolpe genom att försöka etablera en övergång till palestinskt självstyre, men har samtidigt visat sig otillräckliga i att fullt ut uppfylla palestiniernas rätt till självbestämmande. Det interna politiska landskapet, särskilt Hamas maktövertagande i Gaza, har ytterligare komplicerat situationen och försvårat möjligheterna till en varaktig fred. För att uppnå en hållbar lösning krävs det fortsatta internationella ansträngningar, en starkare efterlevnad av FN:s resolutioner och ett förnyat engagemang för att skydda mänskliga rättigheter och främja rättvisa och fredliga lösningar på konflikten.

6. Analys

I följande avsnitt kommer det genomföras en analys av resultatet från studien utifrån teorin om Realism av filosoferna Hobbes och Morgenthau mm. Analysen kommer därmed ha sin förankring i tidigare material och teoriavsnitt genom användning av materialen som presenterades i dessa föregående avsnitt. Det kommer även förekomma diskussion kring ämnen som presenterade i avsnittet tidigare forskning. Palestiniernas rätt till självbestämmande har varit en av de mest långvariga diskussionerna och FN har spelat en central roll i dess hantering. Genom att tillämpa Realism som teoretisk ram kan vi fördjupa vår förståelse för konfliktens natur och FN:s begränsade effektivitet i att lösa den.

I tidigare forskning avsnittet diskuterades vad Phyllis Bennis skriver i sin forskning "*The United Nations and Palestine: Partition and Its Aftermath*" från 1997. Hon betonar en väldigt intressant punkt som fortfarande är relevant idag. Hon pekar på situation där centrala begrepp som maktbalans, kollektiv säkerhet och inblandning i konfliktlösning har blivit alltmer komplicerade inom det internationella systemet. Stabiliteten i det globala systemet skakades om av följderna av de två världskrigen, och fram till mitten av 1900-talet dominerades scenen av fientliga ställningstaganden mellan europeiska makter. Efterkrigstiden markerade en skiftning mot att främja fred och säkerhet, en rörelse som hade sitt ursprung i Nationernas förbund under mellankrigstiden. Hon betonar något oerhört relevant, det är att när FN engagerar sig i interventioner, kollektiv säkerhet eller fredsbevarande åtgärder krävs det en försiktig navigering genom för att förstå de inblandade parterna från olika perspektiv. Det vill säga, Palestinas rätt till självbestämmande i detta fall. Detta betonar den utmaning som FN står inför när det gäller att bistå nationer i konflikt, där principerna om neutralitet sträcker sig bortom enbart att hantera avsikterna bakom aggression.

Att analysera FN:s påverkan på Palestiniernas rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken utifrån ett realistiskt perspektiv ger en inblick i de grundläggande drivkrafterna bakom staternas agerande och beslut. Realismen betonar staters strävan efter makt och säkerhet som centrala faktorer som präglar deras beteende på den internationella arenan. I fallet med Palestina blir dessa faktorer särskilt tydliga och avgörande för att förstå dynamiken i konflikten. Israel har historiskt sett prioriterat säkerhet och överlevnad som sina främsta mål, detta kan förklaras av landets erfarenhet av upprepade hot från omgivande arabstater och palestinska grupper. För att säkra sin existens och skydda sin befolkning har Israel antagit en politik som fokuserar på militär styrka och territoriell kontroll. Denna strategi är en reaktion på den

kontinuerliga risken för invasion och attacker från fiender och har resulterat i en stark betoning på försvarsåtgärder och bevarandet av territoriell integritet. I ljuset av dessa hot har Israel varit försiktigt med att göra kompromisser som kan äventyra dess överlevnad, vilket har bidragit till en fördjupning av konflikten.

Vidare, inom realismen är statens suveränitet och säkerhet centrala principer som påverkar FN:s agerande i Palestinafrågan på flera sätt. För det första, FN som en internationell organisation, består av suveräna stater, och dess åtgärder reflekterar ofta medlemmarnas kollektiva intressen. Detta innebär att FN tenderar att prioritera staternas stabilitet och överlevnad över individuella rättigheter eller moraliska imperativ i konflikten. FN:s agerande kan ses som en följd av dess strävan att bevara status quo i internationella relationer. Ett av FN:s huvudsakliga mål är att upprätthålla fred och stabilitet i världen, och de tenderar därför att undvika att vidta åtgärder som skulle rubba den rådande ordningen och hota medlemsstaternas egna intressen. Detta kan ibland uppfattas som passivitet eller brist på handlingskraft i konflikten, särskilt när det gäller att hantera eskalerande våld och kränkningar av mänskliga rättigheter.

Den realistiska teorin innehåller tre centrala begrepp som kan särskiljas då de sammanfattar realismens essens väl; Kollektivism, Egoism och Maktcentrism. Egoismen, inom realismen betonas staternas tendens att agera utifrån sina egna nationella intressen snarare än altruistiska motiv. Egoism som ett begrepp kan appliceras på statlig nivå och inte endast på individnivå. På statlig nivå kan egoism tolkas som att en stat agerar främst för att främja sina egna nationella intressen och välbefinnande, även om det kan skada eller försumma andra stater eller internationella gemenskaper. Det kan manifesteras sig som en politik som är inriktad på att maximera nationell makt, resurser och säkerhet utan hänsyn till de negativa konsekvenserna för andra länder eller det globala samfundet (Wohlforth, 2017:36).

FN:s beslut och åtgärder i Palestinafrågan kan därför tolkas som en följd av medlemsstaternas egennyttiga motiv, inklusive strategiska allianser, ekonomiska intressen och geopolitiska maktspel. Exempelvis kan vissa medlemsstater stödja Israel av säkerhetsskäl eller ekonomiska fördelar, medan andra kan stödja Palestina av ideologiska eller geostrategiska skäl. Maktcentrismen är också en betydande faktor som påverkar FN:s agerande i konflikten. Den ojämlika maktbalansen har en stark inverkan på FN:s roll som medlare och fredsförhandlare. Israel har historiskt sett haft en betydande militär och ekonomisk överlägsenhet gentemot Palestina, vilket har gett dem större inflytande över fredsprocessen och förhandlingsvillkoren.

FN:s försök att balansera dessa maktförhållanden för att upprätthålla någon form av rättvisa och främja en hållbar lösning kan därför vara komplicerade och utmanande.

Realismens påverkar centrala principer om statens suveränitet, egoism och maktcentrism FN:s agerande i Palestinafrågan genom att framhäva medlemsstaternas kollektiva intressen, betona egennyttiga motiv bakom beslut och åtgärder, samt navigera genom den ojämlika maktbalansen för att främja fred och stabilitet i regionen. Filosoferna Machiavelli, Hobbes och Morgenthau teorier, vilka belyser maktens natur, statens suveränitet och de geopolitiska realiteterna, erbjuder en omfattande och mångfacetterad ram för att noggrant analysera och förstå de politiska drivkrafterna bakom FN:s agerande i Palestiniernas rätt till självbestämmande i Gaza och Västbanken. Machiavellis (2012: 110–111, 27–28) realism erbjuder en djup förståelse för statens natur och dess agerande i internationella relationer. Enligt Machiavelli bör staten agera utifrån sina egna intressen och vara pragmatisk snarare än moralisk. Detta innebär att politiska beslut bör baseras på det som anses vara mest gynnsamt för statens överlevnad och makt, även om det kan innebära att man avviker från traditionella moraliska normer. När det gäller FN:s agerande kan Machiavellis perspektiv kasta ljus över organisationens strategier och beslut. I denna kontext kan FN:s handlingar och beslut tolkas genom Machiavellis linser, där pragmatiska överväganden och geopolitiska hänsyn väger tyngre än moraliska imperativ.

Machiavellis perspektiv på realismen betonar att staten måste vara försiktig och anpassningsbar för att överleva i den internationella arenan. FN:s roll som en global fredsfrämjare och konfliktlösare kräver ibland kompromisser och strategiska överväganden som kan skilja sig från strikta moraliska principer. Organisationen kan vara tvungen att samarbeta med regeringar eller aktörer som kanske inte följer alla aspekter av internationell rätt eller mänskliga rättigheter, men som anses vara nödvändiga för att uppnå större politiska mål, såsom fred och stabilitet. Machiavellis belyser således den pragmatiska och realpolitiska karaktären hos FN:s agerande i Mellanöstern, där politiska beslut och åtgärder styrs av statens överlevnad och maktbalans snarare än av strikta moraliska överväganden. Detta innebär inte nödvändigtvis att FN agerar omoraliskt, utan snarare att dess handlingar kan tolkas som ett resultat av att man navigerar i den komplexa politiska verkligheten och strävar efter att uppnå sina övergripande mål, även om det kan innebära att man måste göra svåra val och kompromisser på vägen.

Vidare till filosofen Hobbes (1651: 128, 510) perspektiv på statens roll som garant för ordning och säkerhet och hur det kan tillämpas på FN:s roll, agerande och resolutioner på flera sätt.

Enligt Hobbes är staten en nödvändig institution för att förhindra det naturtillstånd av krig och konflikt som uppstår när människor strävar efter sina egna intressen utan någon överordnad auktoritet. På samma sätt fungerar FN som en global institution som försöker upprätthålla fred och stabilitet i världen genom att fungera som en övergripande auktoritet för att lösa internationella konflikter och främja samarbete mellan stater. Enligt Hobbes är människor benägna att sträva efter makt och dominans för att säkra sin egen överlevnad och välbefinnande. Denna syn på mänsklig natur kan också tillämpas på de internationella relationerna, där stater ofta agerar utifrån sina egna säkerhets- och överlevnadsintressen. FN:s roll som en global auktoritet syftar till att minska risken för att dessa statliga intressen leder till konflikter och krig genom att erbjuda en plattform för dialog, förhandlingar och konfliktlösning.

Hobbes (Ibid) förespråkar att individer överför sin rätt till självständig hämnd till staten för att upprätthålla ordning och säkerhet, kan FN:s roll ses som en liknande överföring av staternas rättigheter och ansvar till en global institution. Genom att ge FN mandatet att hantera internationella konflikter och främja fred och stabilitet, överför medlemsstaterna delvis sitt ansvar för säkerhet till denna övergripande auktoritet. Därmed kan FN:s roll ses som en manifestation av Hobbes idéer om statens roll som garant för fred och säkerhet, fast i en global kontext. Genom att agera som en medlare, fredsbevarare och förhandlare strävar FN efter att förhindra att konflikten eskalerar till våldsamheter och att främja en hållbar fredsuppgörelse som gynnar både Israel och Palestina.

Den mest centrala inom Realism är filosofen Morgenthau (1978: 5–12) och hans perspektiv på realismen, med dess betoning på maktpolitikens centrala roll i internationella relationer. Detta perspektiv kan den ge insikt om FN:s agerande som en konsekvens av de geopolitiska realiteterna och de strävanden efter makt och inflytande som präglar regionen. Enligt Morgenthau är internationella relationer i grunden präglade av rivalitet om makt och inflytande mellan stater. Denna syn reflekterar det grundläggande antagandet inom realismen att stater agerar för att maximera sin egen makt och säkerhet. I fallet med Israel och Palestina är det tydligt att båda parter strävar efter att säkra sin egen överlevnad och intressen, och att deras handlingar ofta är motiverade av önskan att upprätthålla eller öka sin egen maktställning.

FN:s agerande kan ses som en respons på de geopolitiska realiteterna i Mellanöstern, där rivaliteten mellan olika aktörer, inklusive Israel, Palestina och deras regionala grannar, präglas av strävan efter makt och inflytande. FN:s roll i konflikten kan förstås som ett försök att hantera

denna rivalitet genom att erbjuda en plattform för dialog, förhandlingar och konfliktlösning i syfte att minska spänningarna och främja fred och stabilitet i regionen. Morgenthau perspektiv belyser också det faktum att FN som en internationell organisation är en produkt av de maktpolitiska realiteterna i världen. FN:s effektivitet och handlingskraft påverkas av de geopolitiska intressena hos dess medlemsstater och deras vilja att samarbeta för att lösa konflikter och upprätthålla internationell fred och säkerhet. Morgenthau perspektiv på realismen kan bidra till att förklara FN:s agerande genom att belysa de geopolitiska realiteterna och de strävanden efter makt och inflytande som präglar regionen. Det ger en ram för att förstå varför FN agerar som det gör och vilka utmaningar och begränsningar organisationen står inför när den försöker främja fred och stabilitet i Mellanöstern.

Palestinierna har länge strävat efter självbestämmande och territoriell kontroll över Västbanken och Gaza. Deras önskan om makt och säkerhet är djupt förankrad i deras strävan efter nationell identitet och suveränitet. Genom diplomatiska initiativ och internationellt erkännande försöker Palestina uppnå självbestämmande och territoriell kontroll. Konflikten mellan Israels strävan efter säkerhet och territoriell kontroll å ena sidan, och Palestiniernas strävan efter självbestämmande och suveränitet å andra sidan, har resulterat i en långvarig och förödande konfliktodynamik. Bristen på vilja från båda parter att göra nödvändiga kompromisser har fördjupat konflikten och gjort det svårt att nå en hållbar fredslösning.

På grund av den rådande oviljan från båda parter är det oerhört utmanade för FN att kunna komma fram till en fredsbevarande lösning. FN har begränsad makt och kan inte tvinga igenom åtgärder om parterna inte är villiga att samarbeta. Det är väsentligt att belysa att det inte enbart är Israel som har brutit mot Osloavtalet. Benny Morris skriver i *The Guardian* (2002) att Mohammed Arafat var den första som inte accepterade avtalet, och sedan dess har även palestinska grupper begått våldshandlingar mot Israel. Detta har i hög grad försvårat för Osloavtalet att överleva och förhandlingsprocessen att fortsätta. Hamas ställningstagande mot en tvåstatslösning försvårar överlevnaden och genomförandet av Osloavtalet avsevärt. Eftersom Osloavtalet syftar till att etablera två separata stater för Israel och Palestina, motsätter sig Hamas detta mål, vilket underminerar avtalets grundläggande syfte och skapar betydande hinder för dess framgångsrika genomförande. Hamas vägran att acceptera en tvåstatslösning ökar spänningen och försvårar förhandlingsprocessen, vilket i sin tur minskar möjligheterna till en hållbar fred i regionen enligt ramen för Osloavtalet.

Dynamiken i konflikten belyser realismens betoning på nationella intressen och suveränitet. Både Israel och Palestina agerar utifrån sina egna mål och prioriterar sin egen överlevnad och välfärd. Denna konkurrens mellan deras strävanden är en central drivkraft i konflikten och visar hur realismens principer är relevanta på den geopolitiska arenan. Det är tydligt att nationella intressen och suveränitet spelar en avgörande roll i formandet av politiska agendor och strategier i den israelisk-palestinska konflikten, och att dessa faktorer är avgörande för att förstå och analysera konfliktens natur och utveckling över tiden. Den internationella arenan av anarki, vilket innebär att det inte finns någon överordnad auktoritet som kan tvinga fram samarbete och fred mellan stater. Detta speglas tydligt i den långvariga konflikten, där båda parter agerar utifrån sina egna nationella intressen och prioriterar överlevnad och välfärd för sina respektive befolkningar. För att uppnå sina mål har Israel tillämpat en politik som betonar militär styrka och säkerhet.

Den använda teorin om realism har gett en inblick i de politiska och strategiska faktorer som påverkar internationella relationer. Den betonar att stater agerar utifrån sina egna nationella intressen, och att makt är den centrala faktorn som styr deras beteende. Det understryker vikten av att förstå de djupare politiska dynamikerna bakom internationella åtgärder och avtal för att bedöma deras effektivitet och hållbarhet över tid. I analysen av FN-resolutioners inverkan på konflikten framträder en central betoning på FN:s roll som en institution för att främja internationell lag och principer, med avsikt att adressera den långvariga konflikten på ett fredligt och rättvist sätt. Genom att tillämpa realismens perspektiv på analysen kunde denna forskning erbjuda en fördjupad förståelse för de politiska och strategiska faktorer som påverkar internationella relationer. Vi får en inblick i hur stater använder internationella institutioner som FN för att främja sina egna intressen, och hur detta kan påverka resultatet av internationella avtal och insatser för att lösa konflikter. Det understryker vikten av att förstå de djupare politiska dynamikerna bakom internationella åtgärder och avtal för att kunna bedöma deras effektivitet och hållbarhet över tid.

7. Slutsatser och diskussion

Slutsatserna som kan dras från denna forskning visar att Gaza-remsan och Västbanken, trots deras geografiska närhet och gemensamma historiska band, har utvecklat olika politiska och administrativa strukturer på grund av Osloavtalet och andra överenskommelser. Trots FN:s resolutioner som erkänner palestiniernas rätt till självbestämmande och fördömer Israels ockupation, har implementeringen av dessa resolutioner varit bristfällig och ineffektiv. Osloavtalet har inte fullt ut uppfyllt kravet på palestiniernas självbestämmande, och den israeliska regeringens politik har ytterligare bidragit till att förneka denna rättighet. FN:s misslyckande med att effektivt lösa frågan har underminerat organisationens roll som en garant för fred och säkerhet, vilket har haft allvarliga konsekvenser för dess trovärdighet och auktoritet i internationella angelägenheter. FN har haft svårigheter att agera neutralt och oberoende i konflikten, vilket har påverkat organisationens förmåga att medla och lösa fientligheter i regionen.

FN:s roll i Palestinafrågan har visat begränsad effektivitet, särskilt genom realismens linser som prioriterar nationella intressen. Organisationens begränsade makt innebär att den inte kan genomdriva åtgärder om parterna inte är villiga att samarbeta. Ytterligare har Israels fokus på säkerhet och överlevnad, drivet av historiska hot, fördjupat konflikten och betonat militär styrka. FN:s handlingar i Palestinafrågan kan tolkas som resultat av medlemsstaternas egoistiska motiv och den ojämna maktbalansen. FN:s agerande återspeglar Machiavellis pragmatiska syn på statens överlevnad över moraliska principer, medan Hobbes och Morgenthau teorier betonar statens roll i att säkra ordning och säkerhet. Detta speglas i FN:s strävan efter fred genom förhandlingar och konfliktlösning.

Resultatet som utforskade självbestämmandet för det palestinska folket med en inriktning på FN-resolutioner och deras inverkan skiljer sig i jämförelse med tidigare forskning om liknande ämnen. Den olika litteraturen i tidigare forskningen tar upp en bredare forskning av politiska, historiska och sociala aspekter av ämnesområdet, medan mitt fokus är mer tydligt definierat. Även om de behandlar olika ämnesområden har tidigare forskningen varit väsentligt med att bidra till en grundlig förståelse av ämnen som har stort samband med forskningsfrågan. Min forskning skiljer sig också i användningen av metoder och teorier. Tidigare forskning kan vara mer varierad och omfatta empiriska studier, historisk analys eller teoretiska resonemang som inte nödvändigtvis återspeglar sig i mitt arbete. En annan distinktion ligger i tidsperspektivet.

Medan min text primärt är inriktad på FN-resolutioner, sträcker sig tidigare forskning ofta över ett bredare historiskt spektrum och jämför olika politiska händelser för att bättre förstå dagens situation. Djupet i analysen är också en skillnad; där tidigare forskning kanske erbjuder en mer ingående granskning av specifika frågor, ger min text en övergripande jämförelse mellan tidigare forskning och FN-resolutioner.

Trots dessa skillnader finns det likheter mellan mitt arbete och tidigare forskning. Både mitt arbete och tidigare forskning har ett fokus på självbestämmandet för det palestinska folket och inkluderar ofta referenser till relevanta FN-resolutioner. Dessutom använder både mitt arbete och tidigare forskning historisk bakgrund för att kontextualisera situationen i Israel och Palestina. Diskussioner om internationell rätt och förslag till lösningar är också gemensamma teman. I förhållande till tidigare forskning kan min studie bidra med nya insikter och perspektiv genom att undersöka specifika aspekter av självbestämmande för det palestinska folket och dess koppling till FN-resolutioner. Genom att förstå och kommunicera dessa resultat utanför den akademiska ramen kan jag bidra till en mer informerad diskussion och främja positiv förändring och utveckling i samhället.

I mitt försök att förstå Palestina-Israel-konflikten och FN:s agerande har jag varit medveten om mina egna föreställningar och förutfattade meningar som jag kunde ha haft inför detta arbete. Som en observatör av världshändelser och som en del av samhället har jag kanske omedvetet påverkats av den information och de perspektiv som jag tidigare har exponerats för. Genom att vara självreflekterande försöker jag navigera dessa påverkningar och hålla min analys så objektiv som möjligt. Under forskningsprocessen har jag omvärderat och förändrat min uppfattning om FN:s roll i konflikten. Inledningsvis hade jag kanske en något idealiserad syn på FN som en neutral och kraftfull aktör i fredsbevarande insatser. Genom att fördjupa mig i forskningen har jag insett de utmaningar och begränsningar som FN har stött på i sitt försök att medla och lösa konflikten. Det har blivit tydligt för mig att FN:s agerande påverkas av geopolitiska intressen och historiska faktorer som sträcker sig över decennier.

Begränsningar i mitt arbete inkluderar en viss grad av generalisering och förenkling för att göra ämnet tillgängligt. Konflikten i Mellanöstern är djup och involverar en mängd olika aktörer, intressen och dimensioner. Min analys kan därför inte täcka alla aspekter i sin fulla bredd och djup. Dessutom är tillgänglig information och forskning begränsad av källornas tillförlitlighet och tillgänglighet, vilket kan ha påverkat bredden och djupet i min förståelse. Mitt bidrag till forskningsfältet ligger i att sammanföra och syntetisera tidigare forskning för att skapa en mer

holistisk förståelse av FN:s agerande i konflikten och dess påverkan på Palestinas rätt till självbestämmande. Genom att identifiera relevanta studier och integrera deras insikter har jag försökt konstruera en omfattande bild av ämnet. Min forskning lägger särskild vikt vid att undersöka hur FN:s interventioner relaterar till konceptet självbestämmande och vilken roll detta spelar.

Samhällsrelevansen i forskningen ligger i att belysa de utmaningar som FN står inför i sitt arbete för att lösa konflikter av denna magnitud. Det är av vikt att förstå varför vissa fredsinitiativ har misslyckats och hur internationella organisationer kan förbättra sina strategier för att främja hållbar fred. Genom att erkänna de begränsningar som FN möter kan framtida insatser inriktas på att övervinna dessa hinder och därmed bidra till en mer stabil och rättvis region. Ytterligare forskning som behövs kan rikta sig mot att undersöka specifika faktorer som påverkar FN:s förmåga att agera opartiskt och effektivt i konflikter av denna art. Dessutom skulle en djupare analys av hur geopolitiska intressen påverkar organisationens beslut och strategier kunna ge värdefulla insikter för framtida fredsbevarande insatser.

Det är viktigt att diskutera den frekventa användningen av begreppet "komplex" som återkommer i mycket av litteraturen inom detta forskningsområde. Termen har använts för att beskriva situationen, men har uteslutits i denna forskningsrapport eftersom verkligheten inte är så komplicerad. Folkrätten klargör tydligt vad som är legitimt och vad som bör implementeras. Det som gör situationen "komplex" är oviljan att samarbeta och följa folkrätten, samt motståndet från betydande länder som USA. Som ofta blockerar genomförandet av internationell rätt. Utöver detta finns en diskrepans mellan den faktiska folkrätten och dess tillämpning, vilket skapar ett vakuum där terrorgrupper som Hamas uppstår och väljs av det palestinska folket som en ledande grupp. Det är viktigt att betona att detta inte legitimerar Hamas handlingar som moraliskt acceptabla eller enhetligt med internationell rätt.

Avslutningsvis, öppnar detta upp för framtida forskningsområden som kan utforska alternativa diplomatiska lösningar och strategier för att övervinna de utmaningar som FN står inför. En riktning för sådan forskning skulle kunna innefatta en djupgående analys av möjligheterna till ökad internationell samverkan och förbättrad dialog mellan de involverade parterna. Samt en forskning om USA inflytande i processen av Osloavtalet och efterlevnaden av avtalet i Israel och Palestina.

Bibliografi

Amnesty international (2024), *Israel måste upphöra med sin brutala ockupation och apartheid mot palestinier*. Tillgänglig: [Amnesty](#) (Hämtad 13/05/2024)

Arsanjani, M.H. (1982) *United Nations Competence in the West Bank and Gaza Strip*, *International and Comparative Law Quarterly*, 31(3), pp. 426–450. Tillgänglig: [Cambridge Core](#) (Hämtad: 10/03/2024)

Bennis, Phyllis (1997). *THE UNITED NATIONS AND PALESTINE: PARTITION AND ITS AFTERMATH*. *Pluto Journals*, 47-76. Tillgänglig: [JSTOR](#) (Hämtad: 06/12/2023)

Collins, John A., *Scholarly Commons (1980) Self-Determination in International Law: The Palestinians*. Tillgänglig via: [Case Western Reserve Journal of International Law](#) (Hämtad: 10/03/2024)

Council on Foreign Relations. (2024). *Who Governs the Palestinians?* Tillgänglig via: [Council on foreign relations](#) (Hämtad: 15/04/2024)

De Waart, P.J.L.M. (1994). *Dynamics of Self-Determination in Palestine: Protection of Peoples as a Human Right*. Leiden - New York: Köln.

Doebbler, Curtis.F.J. (2011). *Human Rights and Palestine: The Right to Self-Determination in Legal and Historical Perspective*. Tillgänglig: [SCIRP](#) Hämtad: 10/12/2023

Elgindy, K. (2023). *Palestine and USA*. In: Gürbey, G., Hofmann, S., Ibrahim Seyder, F. (eds) *Between Diplomacy and Non-Diplomacy*. Palgrave Macmillan, Cham Tillgänglig via: [Springer](#) (Hämtad: 10/03/2024)

Förenta nationerna (1974) *Resolution 3236 (XXIX) of the General Assembly: Question of Palestine*. Tillgänglig via: [Förenta Nationerna](#) (Hämtad: 05/03/2024)

Förenta nationerna (1967), *Security Council Resolution 242 (1967)*. Tillgänglig via: [Förenta Nationerna](#) (Hämtad: 05/03/2024)

Gareis, Sven Bernhard (2012). *The United Nations: an introduction*. 2. ed. Basingstoke [u.a.]: Palgrave MacMillan Tillgänglig via: [Google Books](#) (Hämtad: 04/03/2024)

Gustavsson, Martin och Svanström, Yvonne (2018). *Metod: guide för historiska studier*. Lund: Studentlitteratur.

International Committee of the Red Cross (ICRC) (1949), *Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War (Fourth Geneva Convention)*, 75 UNTS 287, Tillgänglig: [Refworld](#) (Hämtad: 15/05/2024)

Khan, F. G. (2022). *Israel-Palestine Conflict and the Role of International Organizations*. Tillgänglig: [Pakistan Review](#) (Hämtad: 06/12/2023)

Morgenthau, Hans. (2010). *Politics Among Nations*. New York, NY: McGraw-Hill.

OHCHR, BADIL Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights (2021). *Working Paper No. 28: Palestinian Self-Determination: Land, People, and Practicality*. Tillgänglig: [OHCHR](#) (Hämtad: 05/12/2023)

Sveriges Riksdag (2021), *Skriftlig fråga till statsråd, 2020/21:2729 Inställda val i Palestina*. Tillgänglig: [Riksdagen](#) (Hämtad: 13/05/2024)

UN General Assembly, (1966) *International Covenant on Civil and Political Rights*, United Nations, Treaty Series, vol. 999, p. 171. Tillgänglig: [UNHCR](#) (Hämtad: 10/05/2024)

United Nations, General assembly council (1993), *Declaration of Principles on Interim Self-Government Arrangements*, A/48/486, S/26560. Tillgänglig: [Peacemaker](#) (Hämtad: 13/05/2024)

United Nations. (1974). General Assembly Resolution 3236. *Question of Palestine*, 2296th plenary meeting, Tillgänglig: [UNISPAL](#) (Hämtad: 05/12/2023)

United Nations (2008). *The question of Palestine*. Tillgänglig: [UNISPAL](#) (Hämtad: 29/11/2023)

United Nations. (2022). *Report of the Special Rapporteur on the Situation of Human Rights in the Palestinian Territories Occupied Since 1967, Francesca Albanese (A/77/356)*. Tillgänglig på: [ReliefWeb](#) (Hämtad: 01/12/2023)

Morris, Benny, (2002), *Arafat didn't negotiate - he just kept saying no*, The Guardian. Tillgänglig: [The Guardian](#) (Hämtad: 15/05/2024)

Vetenskapsrådet. (2017). *God forskningssed*. Tillgänglig: [Vetenskapsrådet](#)
(Hämtad: 13/12/2023)

The New Arab. (2022). *UN Rapporteur: Palestinian self-determination is a right with no prerequisites*. Tillgänglig: [The New Arab](#) Hämtad: 01/12/2023